

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 104/05-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. novembra 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť J. M., bytom T., zastúpenej advokátkou JUDr. D. K., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 2124/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 2124/99 porušil základné právo J. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. J. M. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Trenčín p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. J. M. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 9 464 Sk (slovom deväťtisícštyristošesťdesiatštyri slovenských korún), ktorú je Okresný súd Trenčín p o v i n n ý vyplatiť na účet jej právnej zástupkyne advokátky JUDr. D. K., T., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 9. júna 2005 č. k. I. ÚS 104/05-17 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. M., bytom T. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. D. K., T., ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 2124/99.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že konanie vedené pod sp. zn. 12 C 2124/99 o určovacej žalobe sťažovateľky, že žalovaný *„nie je oprávneným držiteľom nehnuteľností“*, začalo na okresnom súde 16. decembra 1999. Podľa tvrdení sťažovateľky okresný súd konal v jej veci so zbytočnými prietahmi, čím sa *„vyvoláva v sťažovateľke (aj s poukazom na jej vysoký vek) pocit právnej a následne aj psychickej neistoty“*.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uviedla: *„(...) návrh na začatie konania bol súdu doručený dňa 16. 12. 1999. Hneď pri podaní návrhu bol uhradený súdny poplatok v kolkových známkach. Od začatia súdneho konania, teda od 16. 12. 1999 nevykonal Okresný súd Trenčín žiaden úkon, čo vyplýva aj zo súdneho spisu. Prvé pojednávanie vo veci bolo vytýčené až na deň 17. 5. 2004, teda až po 53 mesiacoch od začatia súdneho konania. Vytýčené pojednávanie bolo následne odročené z dôvodov na strane právneho*

zástupcu sťažovateľky. Na ďalšom pojednávaní uskutočnenom dňa 27. 9. 2004 bol určený znalec z odboru geografie a kartografie a bol vyžiadaný znalecký posudok, ktorý bol znalcom vypracovaný dňa 29. 11. 2004 a súdu doručený dňa 2. 12. 2004. Okresný súd Trenčín následne zaslal tento znalecký posudok účastníkom na vyjadrenie.

Z uvedeného vyplýva, že ku dňu podania tejto sťažnosti trvá konanie vedené sp. zn. 12 C 2124/99, ktorého je sťažovateľka účastníčkou, už 62 mesiacov, z toho 53 mesiacov bol Okresný súd Trenčín absolútne nečinný. Je pritom zrejmé, že uvedená nečinnosť nebola spôsobená zavineným konaním sťažovateľky, ktorá ako žalobca vo vyššie uvedenom konaní podala na súd kvalifikované podanie, obsahujúce všetky náležitosti podľa ust. § 42 a § 79 O. s. p., podložené relevantnými listinnými dôkazmi. Rovnako bol riadne uhradený súdny poplatok vo výške stanovenej osobitným predpisom. Súd teda po začatí konania nemusel postupovať podľa § 42 O. s. p. odstraňovať vady podania a ani učiniť iný úkon ako je napr. vyrubenie súdneho poplatku. (...)

Súčasný stav, keď súdne konanie už teraz trvá 62 mesiacov a nie je zrejmé kedy bude vo veci právoplatne rozhodnuté vyvoláva medzi účastníkmi stav právnej neistoty ohľadne vlastníckych pomerov k označeným nehnuteľnostiam a bráni riadnemu usporiadaniu vzťahov v prospech ich skutočných vlastníkov v podieloch zodpovedajúcich ich dedičským nárokom. Vyššie označené súdne konanie má zásadný vplyv aj na možnosť sťažovateľky užívať dom stojaci na pozemkoch, ktoré sú predmetom súdneho sporu. (...)

Na základe vyššie uvedených skutočností má sťažovateľka za to, že postupom, respektíve nečinnosťou Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 2124/99 došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ktoré je garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov). Aj keď v súčasnosti Okresný súd Trenčín vo veci začal konať, od podania návrhu uplynulo už 5 rokov (z toho 53 mesiacov bolo úplnej nečinnosti) a nie je zrejmé kedy bude vo veci právoplatne rozhodnuté.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení

neskorších predpisov), bolo postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 2124/99 porušené.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 100.000,- Sk, ktoré je Okresný súd Trenčín povinný sťažovateľovi zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Porušovateľ je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd listom sp. zn. Spr. 511/05 z 1. augusta 2005 a právna zástupkyňa sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu listom z 8. augusta 2005.

2. 1. Okresný súd vo svojom vyjadrení uviedol:

„Vo veci vedenej pod sp. zn. 12 C 2124/99 zmenila navrhovateľka na pojednávaní dňa 8. júna 2005 návrh na začatie konania. Súd uznesením vyhlásenom na pojednávaní pripustil navrhnutú zmenu návrhu. Následne účastníci uzatvorili zmluvu v zmysle zmeneného návrhu na začatie konania a súd uznesením vyhlásenom na pojednávaní uzatvorený zmluvu schválil. Uznesenie o schválení zmluvy nadobudlo právoplatnosť dňa 1. júla 2005, čím bola predmetná právna vec skončená.

Na základe uvedeného uvádzam, že podľa môjho názoru stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľka nachádzala bol vyššie uvedeným právoplatným rozhodnutím súdu odstránený.“

2. 2. Právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom stanovisku k vyjadreniu okresného súdu uviedla:

„Dňa 8. 6. 2005 prišlo medzi účastníkmi konania vedeného pod sp. zn. 12 C 2124/99 k uzatvoreniu zmluvy, ktorý bol následne súdom schválený. K uzatvoreniu zmluvy prišlo medzi stranami sporu a súd zmluvu len schvaľoval t. j. súd nie je účastníkom zmluvy a k jeho uzatvoreniu neprišlo ani jeho pričinením. Sťažovateľka pristúpila k uzatvoreniu zmluvy okrem iného aj z dôvodu, že súdne konanie v predmetnej veci trvalo značne dlhú dobu a vznikali preťahy v konaní. Sťažovateľka ani nemohla predpokladať, že Okresný súd

Trenčín vec v krátkej dobe ukončí a ďalšie prieťahy vznikajú nebudú. Prieťahy v konaní pripustil aj Okresný súd Trenčín, ktorý vo svojom vyjadrení zo dňa 29. 3. 2005 konštatuje, že prieťahy v konaní skutočne nastali, a to tým, že sa vo veci konalo len v poslednom období, a vôbec nekonalo sa v čase od 16. 12. 1999 - 27. 6. 2000 a ani v čase 27. 6. 2000 - 29. 7. 2003. Je zrejmé, že prieťahy v konaní zapríčinené Okresným súdom Trenčín, potvrdené súdom v celkovej dĺžke viac ako 3,5 roka, skutočne nastali.

Sme toho názoru, že stav právnej neistoty sťažovateľky objektívne existoval a prieťahy v konaní zapríčinené Okresným súdom nastali. Súd v konaní nezobral do úvahy ani povahu sporu (vlastnícke právo) a ani vek sťažovateľky a nesnažil sa konanie urýchliť resp. konať bez prieťahov. Skutočnosť, že vo veci samotnej prišlo k uzatvoreniu zmiery a daná vec už bola právoplatne skončená, nemá podľa nás vplyv na to, že základné práva sťažovateľky boli porušené. Sťažovateľka sa domnieva, že jej postupom súdu bola odopretá spravodlivosť a nebola jej poskytnutá relevantná súdna ochrana jej vlastníckeho práva. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má sťažovateľka naďalej za to, že napriek ukončeniu súdneho sporu je okrem iného namieste aj jej žiadosť o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 2124/99:

- 16. december 1999 - sťažovateľka sa žalobou podanou okresnému súdu domáhala určenia, že žalovaný nie je „*oprávneným držiteľom nehnuteľností*“ špecifikovaných v žalobnom petite;
- 27. jún 2000 - okresný súd zaslal žalobu na vyjadrenie žalovanému;
- 12. júl 2000 - okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie žalovaného, ktorý uviedol, že na základe osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam sa stal ich vlastníkom, a nie „*oprávneným držiteľom*“, na základe čoho žiadal žalobu zamietnuť;
- 29. júl 2003 - okresný súd si z príslušného notárskeho úradu vyžiadal spisy súvisiace s konaním o vydržaní vlastníckeho práva žalovaným k sporným nehnuteľnostiam, vyžiadal si aj v žalobe označené dedičské spisy tamojšieho súdu po právnych predchodcoch žalovaného a súčasne vyzval žalovaného na vyjadrenie k prílohám žaloby (výpisy z poz. knihy);
- 18. august 2003 - okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie žalovaného k prílohám žalobného návrhu;
- 5. september 2003 - okresnému súdu boli doručené vyžiadané spisy z notárskeho úradu a tiež súvisiace dedičské spisy po právnych predchodcoch žalovaného;
- 19. december 2003 - okresný súd nariadil pojednávanie na 17. máj 2004;
- 3. máj 2004 - žalovaný sa opätovne vyjadril k sporu;
- 14. máj 2004 - právny zástupca sťažovateľky žiadal z dôvodu kolízie konaní o odročenie pojednávania nariadeného na 17. máj 2004;
- 17. máj 2004 - pojednávanie bolo z dôvodu neospravedlnenej neprítomnosti sťažovateľky (predvolanie jej bolo doručené 31. marca 2004) a ospravedlnenej neúčasti jej právneho zástupcu odročené na 27. september 2004 s tým, že sťažovateľka predloží list vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam a žalovaný identifikáciu sporných parciel a darovaciu zmluvu, ktorou mu časť sporných nehnuteľností darovala jeho matka;

- 3. jún 2004 - sťažovateľka zaslala okresnému súdu požadovaný list vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam a súčasne boli okresnému súdu doručené aj vyžiadané listiny od žalovaného (darovacia zmluva a identifikácia parciel);
- 27. september 2004 - pojednávanie bolo po vypočutí žalovaného odročené na neurčito za účelom vypracovania znaleckého posudku znalcom z odboru geodézie ohľadne identifikácie sporných parciel s tým, že neprítomná sťažovateľka oznámi svoje stanovisko k vyjadreniam žalovaného, ktoré predniesol na pojednávaní;
- 28. september 2004 - okresný súd uznesením ustanovil súdneho znalca a určil mu lehotu 1 mesiac na vypracovanie znaleckého posudku (uznesenie bolo súdnemu znalcovi doručené 7. októbra 2004) a súčasne okresný súd uznesením uložil účastníkom, aby zaplatili preddavok na znalecké dokazovanie;
- 22. október 2004 - sťažovateľka zaplatila preddavok na znalecké dokazovanie;
- 25. október 2004 - súdny znalec si z okresného súdu zapožičal súdny spis pre potreby vypracovania znaleckého posudku;
- 28. október 2004 - okresnému súdu bolo doručené stanovisko sťažovateľky k vyjadreniam žalovaného predneseným na pojednávaní 27. septembra 2004 ohľadne užívania sporných nehnuteľností;
- 2. december 2004 - okresnému súdu bol doručený znalecký posudok;
- 17. december 2004 - okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľky k znaleckému posudku, proti záverom ktorého nemal výhrady, avšak žiadal o jeho doplnenie ohľadne identifikovania ďalšej spornej parcely;
- 20. december 2004 - okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie žalovaného k znaleckému posudku;
- 23. marec 2005 - okresný súd nariadil pojednávanie na 8. jún 2005;
- 8. jún 2005 - okresný súd na pojednávaní uznesením pripustil zmenu žalobného petitu tak, že zosnulý manžel sťažovateľky bol ku dňu jeho smrti spoluvlastníkom sporných nehnuteľností a následne okresný súd v rozsahu tejto pripustenej zmeny uznesením schválil súdny zmier uzavretý medzi účastníkmi z iniciatívy sťažovateľky;
- 1. júl 2005 - uznesenie o schválení súdneho zmieru nadobudlo právoplatnosť.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o určovacej žalobe sťažovateľky, že jej manžel bol ku dňu smrti spoluvlastníkom sporných nehnuteľností (pôvodne o žalobe, že „žalovaný nie je oprávneným držiteľom nehnuteľností“), vedenom pod sp. zn. 12 C 2124/99, došlo k namietanému porušeniu jej označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že zo súdneho spisu ani z priebehu súdneho konania nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala záver o právnej alebo faktickej zložitosti veci, majúcej vplyv na celkovú dĺžku konania. Napokon aj okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti konštatoval, že „vec nie je právne zložitým sporom“.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd zistil, že sťažovateľka neúčastou na pojednávaní 17. mája 2004, ktoré bolo odročené na 27. september 2004 a ktorého sa tiež nezúčastnila, prispela k celkovej dĺžke konania pred okresným súdom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a v tejto súvislosti konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci nečinný v období:

- od 16. decembra 1999 (okresnému súdu bola doručená žaloba sťažovateľky) – do 27. júna 2000 (okresný súd zaslal žalobu na vyjadrenie žalovanému), t. j. viac ako 6 mesiacov;
- od 12. júla 2000 (okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe) – do 29. júla 2003 (okresný súd si vyžiadal spisové materiály súvisiace s prejednávanou vecou), t. j. viac ako 3 roky.

Celková doba zbytočných priet'ahov ustálená ústavným súdom je viac ako 3,5 roka. Uvedené priet'ahy v konaní pripúšťa aj okresný súd: „*Priet'ahy v konaní nastali v období od podania žaloby (16. 12. 1999) do prvého úkonu súdu 27. 6. 2000 a od tejto doby do 29. 7. 2003, kedy sa vo veci nekonalo.*“

Pre úplnosť posúdenia predmetnej veci ústavný súd dodáva, že okresný súd po viac ako tri a pol ročnom nekonaní nariadil prvé pojednávanie 19. decembra 2003 s veľkým časovým odstupom až na 17. máj 2004.

V súvislosti s obranným tvrdením okresného súdu, že „*Zákonná sudkyňa bola upozorňovaná na nutnosť plynulého a rýchleho konania, ale dôsledky z nečinnosti nebolo možné vyvodit' vzhľadom na množstvo vecí každého sudcu tunajšieho súdu v jeho oddelení*“, ústavný súd konštatuje, že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priet'ahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov.

Z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu nevyplýva prijatie účinných opatrení. Skutočnosť, že okresný súd mal problémy s vybavovaním veľkého množstva agendy, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (I. ÚS 156/02, I. ÚS 65/04).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Vzhľadom na to, že preskúmané konanie bolo 1. júla 2005 právoplatne skončené uznesením, ktorým okresný súd schválil súdny zmier uzavretý medzi účastníkmi, neprichádzalo do úvahy rozhodnúť v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, t. j. prikázať, aby ten, kto základné právo alebo slobodu porušil svojou nečinnosťou, vo veci konal.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka sa domáhala aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 100 000 Sk, ktorého výšku odôvodnila nasledovne: *„(...) Súčasný stav (...) vyvoláva v sťažovateľke (aj s poukazom na jej vysoký vek) pocit právnej a následne aj psychickej neistoty. Sťažovateľka sa domnieva, že jej postupom súdu bola odopretá spravodlivosť a nebola jej poskytnutá relevantná súdna ochrana jej vlastníckeho práva.“*

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je pre sťažovateľku dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, vzhľadom na skutočnosti uvedené v bodoch 1 a 3 nálezu, na ukončenie konania na okresnom súde v priebehu rozhodovania sťažnosti ústavným súdom, ako i vzhľadom na nečinnosť okresného súdu, považuje za primerané vo výške 30 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde, ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

6. Ústavný súd priznal s'ťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania z dôvodu jej právneho zastúpenia.

Právna zástupkyňa s'ťažovateľky si vyúčtovala trovy za právne zastúpenie v celkovej výške 9 464 Sk, a to za tri úkony právnej služby po 2 501 Sk a trojnásobok režijného paušálu po 150 Sk, vrátane 19 % DPH (predložila osvedčenie platiteľa DPH).

Pri výpočte trov právneho zastúpenia s'ťažovateľky ústavný súd vychádzal z § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách za poskytovanie právnych služieb. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2005 je 2 501 Sk (1/6 výpočtového základu, ktorým je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2004 vo výške 15 008 Sk) a hodnota režijného paušálu je 150 Sk.

S poukazom na výsledok konania ústavný súd priznal s'ťažovateľke náhradu trov za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2005 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie s'ťažnosti ústavnému súdu a vyjadrenie z 8. augusta 2005) vo výške 7 503 Sk a trojnásobok režijného paušálu vo výške 450 Sk. Ústavný súd tak priznal s'ťažovateľke náhradu trov v celkovej výške 9 464 Sk (vrátane 19 % DPH), tak ako to je uvedené pod bodom 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2005